

Justitsministers Side. Han ved aldeles intet om, hvorvidt det forholder sig rigtigt. Den højtærede Justitsminister siger, at det er bestemte Personer, der paa Strafanstalterne have dette Hverv, saaledes opfattede jeg Justitsministeren, og jeg tror ikke, jeg tager fejl. Men det er det jo ikke. Paa vore Strafanstalter kan det snart være den ene Betjent og snart den anden, der udøver disse Straffe. Men det er vitterligt, at fattige Børn ikke alene paa Anstalter for vanskelige Børn, men paa almindelige Børnehjem ere blevne tildelt og blive tildelt en haardere Straf end den, der tildeles Fangerne i vore Strafanstalter, end den, der tildeles forbryderiske Personer. Jeg skal blot nævne i denne Forbindelse, at i den Beretning, som er tilstillet Rigsdagen angaaende vore Strafanstalter, oplyses det, at i en af Anstalterne, nemlig Horsens Tugthus, er der en Fange, som har truet sine Medfanger med Prygl, har slaaet 10 Ruder ind i sin Celles Vinduer, og han sang og raabte saaledes, at det kunde høres over en stor Del af Fængselet. Herfor faar han som disciplinær Straf 3 Dages Vand og Brød. Jeg anfører i Modsætning hertil, hvad der kan dokumenteres, og hvad for øvrigt den højtærede Justitsminister meget godt ved, fordi Indberetningerne fra Opdragelsesanstalterne Aar for Aar naturligvis ere komne til hans Kundskab, at der paa de af mig nævnte Opdragelsesanstalter ifølge Straffeprotokollen er dikteret en Dreng, der løber bort fra Hjemmet, enten det nu er af Hjemve eller af Trang til at komme tilbage til Byen til sit Hjem eller til Kammeraterne, 25 Slag Rotting, 8 Dages Fængsel og Indskrænkning i Kostens Art. 3 forskellige Straffe ere altsaa dikterede en Dreng for Bortløben, Straffe, som man ikke paa nogen af vore Strafanstalter vilde diktere eller har dikteret selv den voldsomste, selv den raaste Forbryder.

Og naar den højtærede Justitsminister taler om en Sammenligning med Strafanstalterne, mellem Forbrydere og Børn, er der ogsaa Grund til at foretage en saadan Sammenligning, men en saadan Sammenligning af Forholdene falder ikke saadan ud, som den højtærede Justitsminister vilde give det Udseende af. Prygloven, som vi for øvrigt fra vor Side meget stærkt angreb, siger, at Revselse overfor Fanger kan bestaa i Slag paa Sædet, men maa ikke overstige 27 Slag, og saa staar der yderligere: „Forinden legemlig Revselse efter foranstaaende paalægges nogen, bør det ved Lægeerklæring være godtgjort,

at han kan taale saadan.“ Man udviser dog saa megen Humanitet, og jeg vil sige saa megen Skønsomhed, naar man vil tildele voksne Personer Rottingstraf, at en Læge først skal undersøge vedkommendes Helbredstilstand. Men alle de Dreng, som have faaet tildelt Rotting omkring paa vore Opdragelsesanstalter, lige indtil de sidste Aar, og som have faaet 20—25 Slag Rotting, ere ikke blevne undersøgte, og jeg ved, der er Dreng, der have taget Skade deraf for Livet, og i de allerfleste Tilfælde fremkaldes der som Følge af denne Rottingstraf en Svækkelse hos de vedkommende, der hyppig maa ligge baade 8 og 14 Dage, ja, indtil en Maaned i Sengen, fordi de overhovedet ikke kunne færdes oppe, ikke kunne gaa for Smerter. Men det er saare betegnende, forekommer det mig, at den højtærede Justitsminister intet har at sige til de Forstandere, som have pryglet saa ganske raat, saa ganske meningsløst. Nu kan det efter den Kritik, jeg har rejst, og som Følge af de Oplysninger, der ere fremkomne i denne Sag, vel ventes, at den højtærede Justitsminister til næste Aar fremkommer med et Forslag til Pension for de Forstandere, som paa denne Maade have revset Børnene. Det er, siger jeg, desværre meget trist, at det netop skal være de Personer, som i Opdragelsens Tjeneste have udøvet og udøve de haardeste Straffemidler, der pensioneres af det offentlige, medens man ikke har noget til overs for de Mænd og Kvinder, som gennem Aarene have været dygtige og nidkære Forstandere.

Den højtærede Justitsminister kom i sin Omtale af Spørgsmaalet om Straffene og det Strafferegulativ, som gælder for vore Strafanstalter, ind paa mit Partis Stilling i det vedkommende Udvalg. Det var det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) og mig, der vare Medlemmer af det vedkommende Udvalg. Skønt Sagen jo tidligere har været diskuteret, og skønt den højtærede Justitsminister og de, der støtte ham, ere blevne gendrevne, og skønt det ikke lader til at have nytet noget, maa jeg ganske kort gøre opmærksom paa, hvorledes Sagens Stilling var. Der forelaa et Forslag fra den højtærede Justitsminister om Indførelse af Værgeraad, og dertil knyttede sig en Række Bestemmelser vedrørende Børnehjem og Opdragelsesanstalter. Min Meningsfælle i Udvalget, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, og jeg vare meget bestemt imod det Strafferegulativ, der var opstillet i Loven, ligesom vi overhovedet